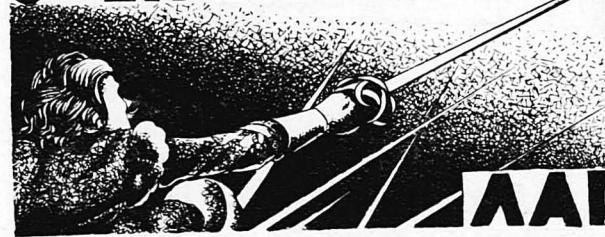

ΟΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στόν πύργο του μαρκησιού Κάλλουα - Γαρνίτες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μόντουας, πρίγκιπς της Γκονζάγκας, τόν όποιον ό πυροδοσότης πρόκειται νά παντρήσῃ μέ τήν κόρη του Αδύη. Μα ή Αδύη έχει πατρική μυστική πρό τετρακτίας μέ τόν δοόκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, μέ τόν όποιον έχει άποκτήσει καί παιδί. "Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας, ό όποιος τό ξέρει αυτό, έχει αναθέσει στόν έμποστό του Πετρόλ νά συγκεντρώσῃ τούς καλύτερους σπαθιστάς της Γαλλίας γιά νά δολοφονήσούν τόν Νεβέρ, γι'αίτί έτσι, έκτός τών άλλων, θά τόν κληρονομήσῃ έπειδή είνε έδελφός του. "Όλοι οι σπαθιστάί βρισκονται συγκεντρωμένοι σ' ένα πανδοχείο, κοντά στόν πύργο, κι' εκεί συζητοῦν γιά τόν θροικό ίπποτή Λαγκαρντέρ, ένας δέ άπ' αυτούς, ό Κοκαρντάς, τούς διηγείται τήν ιστορία του Λαγκαρντέρ. Σέ λίγο ετάνει στό πανδοχείο κι' ένας όμιλος άπό όχτő έβελοντες του βασιλέως, τόν όποιον άρχηγός είνε ό Λαγκαρντέρ. Πι-νεταί τότε μέ παρέλθῃσις καί οι έβελονταί κι' οι σπαθισταί έρχονται στό χέρι, μα οι τελευταίοι όποιορῶν μόλις μαθαίνουν ότι οι αντίπαλοί τους είνε άνθρωποι του Λαγκαρντέρ κι' έτσι συμφιλιώνονται καί συνεχίζουν τό γλέντι τους μαζί. Έίλος εμφανίζεται κι' ό Λαγκαρντέρ, ό Ιδριος, ώραιος, λεβέντης, ύπεροχος. Μα μόλις μαθαίνει ότι οι σπαθισταί βρισκονται εκεί γιά νά δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, τούς διώχνει κακήν κακώς καί φεύγοντας άπ' τό πανδοχείο πηγαίνει πρός τόν πύργο. Έκεί βλέπει τόν Πετρόλ, έγγεμίεται, ύποθέτει πός ό Λαγκαρντέρ είνε ένας άπ' τούς σπαθιστάς, ό Σαντινάι, καί τόν ρωτάει κοντά του. Τού άναθετά τότε νά παρουσιάσῃ μέσ' στό σκοτάδι ός Νεβέρ τόν Αδύη καί νά πάρῃ τό παιδί της. "Ο Λαγκαρντέρ παίρνει πράγματι τό παιδί, μα γιά νά τό σώσει. Σέ λίγο ετάνει έξω άπ' τόν πύργο κι' ό δοός του Νεβέρ, ό όποιος τό άναθετά, βλέποντας τήν κόρη του μέσα στήν άγκαλιά του Λαγκαρντέρ. Μα ό Λαγκαρντέρ τό έφηγεί τα πάντα κι' οι δυο άνδρες γίνονται φίλοι. Σέ λίγο δέ ένο-μένο αποσκορῶν τήν έπίθεσι τών σπαθιστών. Μα ενώ θριαμβεύουν, έξαφνα ό πρίγκιπς της Γκονζάγκας γλιστράει ύπουλα στό σκοτάδι καί δολοφονεί τόν Νεβέρ, βυθίζοντας του τό σπαθί του στό ράχι του. "Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μα κατορθώνει νά ξεφύγῃ άπό τούς δολοφονούς, παίρνοντας μαζί του καί τήν κόρη του Νεβέρ.

πό τούς τρεῖς Φίλιππους πού αναφέραμε στην άσχη της ιστορίας μας.

Βρισκόμαστε τώρα στό Σεπτέμβριο του 1717. Δέκα εννιά χρόνια είχαν περάσει από τά γεγονότα πού διηγηθήκαμε προηγουμένως.

Ήταν ένα πρωινό του φθινοπώρου, συννεφιασμένο καί ψυχρό. Ένα σφοδρό έργάτες, χιόντες, μαγαζοί καί μιογιατζήδες, άνεβαιναν τήν όδό 'Αγίου Διονυσίου μέ τά έργάδια τους στόν όλιο. Διευθυνόντουσαν όλοι πρός τή μαζή όδō Σαιν - Μαγλορά. Στή μέση αὐ-τού του δρόμου, άπεναντι στην άιώνηνη εκκλησία, ύφνονταν ένα μεγαλοεργεζών άνάκτορο, μέσα στό όποίο έμπιαναν όλοι αὐτοί οι έργά-τες. Ήταν τό παλιό άρχοντικό του δουκά του Νεβέρ, στό όποίο ζατακόισε τώρα ό πρίγκιπς Φίλιππος της Γκονζάγκας.

Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας ήταν, κατά τήν εποχή εκείνη, ό πιο πλούσιος κι' ό πιο σπουδαίος μαριστάν της Γαλλίας, έπειτα από τόν αντιβασιλέα. Χαροτάνε τήν άπέραντη περιουσία του μαγαριτόν Νεβέρ, όχι μόνο ως έξάδελφός του κι' ως επίδοξος κληρονόμος του, αλλά καί ως σύζυγος της χήρας του, της δεσποινίδος Αδύης ντε Κάλουα...

Ο γάμος αὐτός, έκτός τών άλλων, του είχε δώσει καί τήν άπέ-ραντη περιουσία του μαρζησιόν ντε Κάλουα, του πατέρα της Αδύης.

"Αν οι άναγνώσταί μας έκπλήσσονται γιά τό γάμο αὐτό, θά σπεί-σομε νά τούς πληροφορήσομε ότι έγινε ένα χρόνο μετά τό θάνατο του Νιβέρ κι' ότι, γιά νά συγκρατησῃ ή Αδύη νά γίνῃ σύζυγος του Νεβέρ, έξασοήθηκε σ' αὐτήν από τόν πατέρα της κάθε είδους βία... "Α! "Ο μαγαριτής μαρζησιόν ντε Κάλουα ήταν αὐ-τός πατέρας εκείνος πού ζήρουν νά επιβάλλουν τήν θέλησί τους.

Είχαν περάσει δεκαοχτώ χρόνια από τότε πού ή χήρα του Νεβέρ είχε γίνει σύζυγος του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, του δολοφόνου του... Στο διάστημα όμως αὐτό δέν είχε βγάλεί ούτε μιὰ στιγμή τό βαρὺ πένθος του πρώτου της συζύγου, ούτε άζαμία τήν ήμέρα πού ξαναπαντρεύτηκε... Τό πρώτο βράδυ του γάμου της, όταν ό Γκονζάγκας μπήκε μέσα στην κρεβατοκοιταμάχη της, τού έδειξε μέ τό ένα της χέρι τήν πόρτα. Μέ τό άλλο κρατοῖσε τό έγχειρίδιό πού ή αλμύη του άκουμποῖσε στό πάλλενχο στήθος της.

— "Έζησα καί τό άκόμα, τού εἶπε, γιατί έχω τήν έλπίδα ότι θά ξαναβθώ μιὰ μέρα τήν κόρη μου, τήν κόρη του Νεβέρ... Μα κάθε άνθρώπινη θυσία έχει τά όριά της... "Αν προχωρήσετε έστο κι' ένα βήμα, θά σοιωθώ καί θά πάω νά περιμένω τήν κόρη μου κοντά στό νεκρό πατέρα της!..

Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας δέν ήθελε νά πεθάνῃ ή γυναίκα του, γιατί έτσι θά έχανε όλη τήν περιουσία του μαρζησιόν ντε Κάλουα. Τή χαρέθηκε λοιπόν μέ μιὰ βαθειά ύπόκλιση καί βγήκε έξω.

Από εκείνο τό βράδυ, ποτέ μέ λέξι δέν βγήκε από τό στόμα της πριγκηπισσῃς Αδύης μπροστά στο σύζυγό της, "Έμενε πάντα ψυχρή

(Συνέχεια έξ του προηγουμένου)

"Όλοι οι κτράβι παραμέρισαν έξ ένστίχου καί ό Λαγκαρντέρ άνέβη-ξε τή σκάλα της τάφου.

Πέρα στην έξοχή, άκουγόταν τό-ρα ό καλασμός ενός όμίλου Ισ-πέων. Ήταν ό Καροίτζ καί οι άν-θρωποί του, πού έφταναν γιά νά βοηθήσουν τόν ήρώά μας...

Τότε ό Λαγκαρντέρ στάθηκε στό χέλος της τάφου καί ύφνονα-σε τή μικρούλα, ή όποια χμογελοῖσαε βλέποντάς τον, φώναξε στόν προ-σοπιδοφόρο Γκονζάγκα :

—Ναι, ίδού ή κόρη του Νεβέρ!.. "Έλα λοιπόν νά τήν πάρῃς πίσω άπ' τό σπαθί μου, δουλέμνε!.. "Έ-λα, έσύ, πού πρόσταξες τή δολοφo-νία, έσύ πού σοτώσες άναομοι ά-πό πίσω τόν πατέρα της! "Όποιος κι' άν είσαι, τό χέρι σου θά ζη-τήσῃ γιά πάντα τό σημάδι μου... Θα σέ άναγκώσω!.. Καί όταν έρ-θει καιρός, άν δέν έρθῃ έσύ στό Λαγκαρντέρ, ό Λαγκαρντέρ θά σπῃ σέ σένα!..

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

I

ΔΥΟ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

"Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος εί-χε πεθάνει πρὸ δυό χρόνων κι' ό θρόνος της Γαλλίας είχε περιέλθει στό δισέγγονό του τό Λουδοβίκο 15ο. Μα ό νέος βασιλεύς ήταν ά-ζώγια παιδάκι καί γι' αὐτό κυβερ-νοῖσε τή Γαλλία ως αντιβασιλεύς ό Φίλιππος της 'Ουλεάνης, ό ένας ά-

—'Ίδου ή κόρη του Νεβέρ!... φώναξε ό Λαγκαρντέρ.

καί άφρονη μπροστά του, μολοντί εκείνος τής δαγνόταν πάντοτε εδ- γενικός, περιποιητικός, στοργικός...

Κάθε μέρα, κατά την ώρα του γαίματος, ο Γκονζάγκας έστειλε τον άρχιθαλαμηπόλο του να ειδοποιή την κυρία πριγκίπισσα. Δέν καθόταν ποτέ στο τραπέζι, χωρίς να εκπληρώσει αυτή τη διατύπωση... Ήταν, βλέπετε, ένας μεγάλος άρχοντας! Μά κάθε μέρα, η πρώτη γυναίκα της άκοιλούσε τής πριγκίπισσής Αδύης άπαντούσε στον άρχιθαλαμηπόλο, ότι η κυρία της, επειδή ήταν λίγο άδιάθετη, παρακαλούσε τον κύριο πριγκίπια να πάει χωρίς τη συντροφιά της. Αδ- τό συνέβαινε τριάζοις έξήντα πέντε φορές τό χρόνο, έπί δεκαεχτό χρόνια τόπω.

Έκτός αυτού, ο Γκονζάγκας μιλούσε πολύ συχνά γιά τη γυναί- κα του, χρησιμοποιώντας τά πιο στοργικά λόγια. Πάντοτε δέ όταν μιλούσε γιά αυτή, άρχιζε έτσι: «Η κυρία πριγκίπισσα μου έλεγε...» ή: «Έλεγα στην κυρία πριγκίπισσα...» Ο κόμισος δέν ήταν βέβαια ούτε ήλιθιος, ούτε στραβός, γιά να τον πιστεύη, μά έκανε πως τον πιστεύει...

Ο πριγκίπης τής Γκονζάγκας ήταν ένας άνθρωπος έξυπνόςτατος, έπιτηδεύατες, γεμάτος ψυχραιμία καί τόλμη... Είχε στους τόπους τήν κάτω θεατρική άξιοπρέπεια των συμμαρτωτών του 'Ιταλών. Έλεγε ψευδιματα μ' ένα θράσος καταληκτικό που είχε κάτι τό ή- ρωικό καί, μολοντί ήταν ο πιο ξεδιάντροπος γλεντζές τής Αδύης, δημοσία τό καθενα άπ' τά λόγια

του είχε την σφραγίδα τής πιο άσθητικής ήθιχής. Ο αντιβασιλεύς τον άποκαλούσε γαιάντερο τον φί- λο. Όλοι δέ αναγνώριζαν τις προσπάθειες που κατέβαλε γιά να ξαναβρη την κόρη του διατριχήμε- νου Νεβέρ, του τρίτου Φιλίππου, του παιδικού φίλου του αντιβασι- λέως... Μά εκείνη δέν βρισκόταν πια... Έπειδή δέ ήταν άδύνα- τον να πιστοποιηθή ο θάνατός της, ο Γκονζάγκας έβρινε φριχδός κηδε- αών αυτού του παιδιού που, χωρίς άλλο, είχε πεθάνει... Καί ύπό την ιδιότητά του αυτήν, έθιγε τά ει- σοδύματα τής περιοσίας του Νε- βέρ...

Αν υποκόσε να πιστοποιήση τό θάνατό της, όλη αυτή η τεραστία περιοσία θα γινόταν δική του... Γιατί η Αδύη, μολοντί είχε ύπο- ψηφι στη θέλησι του πατέρα της, ζ' έγινε γυναίκα του, είχε δειχτή άλίγιστη σε ότι άφορούσε τά σμη- φρόντα τής κόρης της. Είχε ξα- νασαντηρεντή, δηλώνοντας δημοσία πως ήταν χήρα του Νεβέρ καί εί- χε αναφέρει στο συμβόλαιο του γάμου της την ύπαρξη τής κόρης της. Ο Γκονζάγκας είχε προφα- νώς τους λόγους του να δεχτή όλ' αυτά. Έντομιαζόν έφαγνε άκούραστα γιά να ξαναβρη τη χαμένη κόρη, όπως έφαγνε ζ' η πριγκίπισσα Αδύη. Μά δίες τους η προσπάθειες, μολοντί τις παραλούσαν διαφορετικοί λόγοι, παρέμειναν άκατες...

Κατά τό τέλος εκείνου του έτους, ο Γκονζάγκας έκανε γιά πρώτη φορά λόγο πει συλλήσεως ένός οίκογενειακού συμβούλιου που θα κανόνιζε την έκφραση αυτή κατά- στασι που είχε δημιουργήσει επί ποία χρόνια η εξαφάνισις τής κόρης τής Αδύης. Μά δέν βιαζόταν καί ποία... Είχε πολλές άλλες δουρίες να κάνη έντομιαζόν.

Παράδειγμα, οι έργατες, καί τους είδαμε να μπαίνουν στο μέγα- ρό του... Ήσαν όλοι δικοί του καί είχαν έντολή ν' αναστατώσουν τό πόληο ανάκτορο του Νεβέρ... Καί όμως, τ' άνάκτορο αυτό ήταν ένα άπιστοέργημα οικοδομικής τέχνης καί σ' όλο τό Παρίσι καί τά περι- γωρα δέν ήπιχαζε μέγαρο καλύτερό του... Έπρεπε λοιπόν ο Γκονζάγ- κας, ο οποίος ήταν ένας πριγκίπιας με καλλιτεχνικά γούστα, να ίξη κάποιε λόγο γιά ν' αναστατώση ένα τέτοιο παλάτι...

Ναί, είχε τό λόγο του. Άκούστε τον :

Ο αντιβασιλεύς, ένα βράδι, έβρινα από κάποιε γέμια, παρεβόρη- σε στον πριγκίπια ντε Καρμινύ τό δικαίωμα να έγχαταστήση τό μέ- γαρό του ένα τεράστιο πρακτορείο χρηματικών συναλλαγών, πράγμα που θα του έφερε πολλά έκατομμύρια κέρδη. Ο Γκονζάγκας όμως έβλεπε. Τότε ο αντιβασιλεύς, γιά να τον παρηγορήση, τό παραβό- ρησε τό μονοπόλιο των συναλλαγών έναντι έμπορευμάτων... Χάρις στο ήγεμονικό αυτό δικαιο, ο Γκονζάγκας θα μάριζε βονιά δολόχηρα από χρυσάρι...

Τό μονοπόλιο αυτό θα λειτουργούσε στο μέγαρό του καί γιά αυτό έπρεπε προτίστος να έξουκουνηθή χώρος γιά όλο τον κόσμο, άφοδ όλος ο κόσμος θα πήρνε καί ποιά άσθητιά μάλιστα. Την έπομνη κίλις τής ήμέρας που παραβόρησε στον πριγκίπια τό σχετικό προ- νόμιο, έβρισσε στο μέγαρό του μά στρατιά έργατών. Άρχισαν πρδι- τά από τον κήπο... Τά άγάλματα έβρισαν τόπο καί δέν πλήρωναν τί- ποτε. Έβγαιαν λοιπόν τά άγάλματα. Τα δέντρα δέν πλήρωναν ζ' αυτά τίποτε ζ' έβρισαν τόπο... Έσφύριζαν λοιπόν καί τά δέντρα...

Την ήμέρα εκείνη, ο ένα παρθέ- ρο του πρώτου πατώματος του μεγάρου, μία γυναίκα νεανία στά μαύρα, παρουσιάστηκε ζ' έφοριζε ένα θλιβερό βλέμμα στο έργο τής καταστροφής. Ήταν όραία, μά τό- σο γλομή, ώστε οι έργατες, αντιζήλοντάς την, νόμισαν πως έβλε- πε φάντασμα. Έλεγαν μεταξύ τους πως ήταν η πριγκίπισσα Αδύη, η χήρα του δουκά του Νεβέρ καί η γυναίκα του Γκονζάγκα. Η Αδ- ύη έβρινε πολλή ώρα στο παράθυρο της. Άπέναντι σ' αυτό βρισκόταν μία φτελιά αινονόβια, όπου τά πουλιά κάθε πρωί γαιροτούσαν την ήμέ- ρα, τόσο τό χειμώνα, όσο καί τό καλοκαίρι. Όταν η φτελιά αυτή σωριάσθηκε κάτω άπ' τό ταξοθύρι των έργατών, η Αδύη άποτραβή- χτηκε πίσω άπ' τις βαριές σκοτεινές κουρτίνες του παραθύρου της καί κανέναν πια δέν την είδε...

Όις η κόμισις καί βασιζαίτες δεινδοστοχίες των κήπων, ανά- μωσα στις όποιες άνθιζαν τά πιο έλλειπτά λουλούδια μέσα σε σωιάστες μαρμάρινες γλάστρες, σωριάστηκαν κάτω. Η τριανταφυλλιά ζ' η σά- κνες γαρφαλίλις έσφριζόθηκαν ζ' η γλάστρες τους σωριάστηκαν κάτω. Όι αυτά έβρισαν τόπο ζ' όλος αυτός ο τόπος άζει τώρα χρυσάρι. Πάλο χρυσάρι μάλιστα! Κάθε πα- ράργα γιά συναλλαγές που θα ύ- ποβριζόταν τόρα στη θέσι τους θα νομισκόταν άσθητά όσο ζ' ένα μέ- γαρο.

Σε όσους εξαγορεύονταν η τον ειρονονόντοσαν γιά την καταστρο- φη αυτή, ο Νεβέρ άπαντούσε :

—Μέσα σε πέντε χρόνια που θα- γο κερδίσει πέντε δισεκατομμύρια άπ' αυτή την καταστροφή, θ' άγο- ράσω από τό βασίλειο τό άνάκτορο Κερμαειζόν!

Τό πρωί εκείνο, κατά τό όποιο μπαίνουμε γιά πρώτη φορά στο μέ- γαρο του Γκονζάγκα, τό έργο τής καταστροφής ζόντεσε πια να τε- λειώση. Μά τριπλή σειρά από σα- νιδένια παρατήματα ύψονόταν γύ- ρω στην αλλη των πιών. Οι μεγα- λοκρετείς αντιθάλαμοι είχαν μετα- βληθή σε γραφεία, καί οι μαρμαροί άποτελείοναν τις παραγγες που ει- χαν στηθη στον κήπο. Η αλλη ή- ταν πλημμυρισμένη από έννομιστάς καί άγοραστάς, γιατί την ήμέρα αυ- τη θ' άρχιζαν έργασίες του «Χρυ- σοφ' Οίκου» — όπως λεγόταν τόρα τό μέγαρο — καί θ' άνοιγαν τά λο- γιστήρια.

Καθένας έβρινα τόρα όπως ήθε- λε σ' αυτό τό άνάκτορο, στο όποιο είχαν ζήσει τόσο μεγάλοι άρχοντες. Όλο τό έπάγειο, όλο τό πρώτο πά- τομα, εκτός από τά ιδιαίτερα δια- μέρσιματα τής κερίας πριγκίπισσής, είχαν διαφρονεωθή έτσι, ώστε να κηλοφρονούν σ' αυτά οι έμποροι με- τά έμπορευμά τους. Παντο σ' αυτά σας άντηροδαν οι κρότοι των σφαιρών. Οι ίσθητές δέν ήξεραν ποίον να πρωταγορίσουν.

Στο μεγάλο κεραιόδοκαιο, περιτοχιζόμενος από δολόχηρο έπιτε- λείο έμπορων, στεκόταν ένας ειγενής γεμάτος βελούδο, με- τόξια καί δαντέλλες, με λιμφο δαχτυλίδια σ' όλο τον τά δαχτυλια καί με μία κίπερη αλυσίδα γύρω άπ' τό λαιμό. Ήταν ο γνωμιός μας ζ. ντε Πειρόλ, ο έπισκοπς συμβούλος του πριγκίπιας τής Γκον- ζάγκας. Δέν είχε γεράσι καθόλου. Ήταν πάντοτε έτσι όπως γιν- ομοίσαμε : ισχνός, κίτριος, γρητός...

Κατά τις ένδιά η ώρα, δυδ άνδρες που δέν είχαν καθόλου παρον- σιαστικό χημισιστόν, πέρασαν την μεγάλη πύλη του μεγάρου, σε λίγη άπίστασι ο ένας άπ' τον άλλο. ΑΝ καί η εισοδος ήταν έλει- θερία, οι δυο αυτά παλιπραράδες τά είχαν κάπως χαμένα. Ο πρώ- τος έκρυβε πολύ άσχημα την άνησυχία του κάτω άπ' τό θρασίπατο ύφος που είχε πάσει. Ο δεύτερος, άντιθέτως, δαγνόταν όσο πιο τα- πενός μπορούσε. Κ' οι δυο είχαν ζιγη, άπ' αυτά τά μακροά ζιγη που περδίδαν, από τριών λευγών άπόστασι, πως αφοί που τά φο- ρούσαν ήσαν απαθητά...

(Άκολουθεί)

—Αν προαρήσετε έτσι καί ένα βήμα, θα σκοτωθώ !...